

PSALM 54 — TREASURY OF DAVID

Titel

“Voor den opperzangmeester, op de Neginoth.” Dat betekent: met begeleiding van snaarinstrumenten. Afwisseling verdient ons aandacht, in onze melodieën en in alles wat met de heilige zang te maken heeft. Eentonigheid is vaak de doodsteek voor de lofzang van de gemeente. Zoals God in Zijn leiding van ons leven afwisseling brengt, zo hoort ook de liedkunst die dat leven vastlegt gevarieerd te zijn.

“Een onderwijzing” (Engels: Maschil). We moeten leren en onderwijzen met wat we zingen. Stichting en psalmzang horen bij elkaar; ze mogen nooit uit elkaar worden gehaald.

“Van David.” David schreef zoveel als wat zijn werk ons waard is. Zijn wisselvallige leven was een zegen voor ons, want juist daaruit komen deze liederen voort. Ze zijn nu, na al die eeuwen, nog net zo fris en kostbaar als op de dag dat hij ze schreef.

“Als de Zifieten gekomen waren, en tot Saul gezegd hadden: Verbergt zich David niet bij ons?” Om bij Saul in een goed blaadje te komen, gedroegen de Zifieten zich schandelijk tegenover een gast. Wat kon het hun schelen hoeveel onschuldig bloed er vloeide, als ze maar de glimlach van die meedogenloze koning wonnen! David was stilletjes onder hen komen wonen. Hij hoopte op wat rust in zijn eindeloze vlucht, maar zij lieten hem in de steek op zijn eenzame schuilplaats en verraadden hem. Hij keert zich in gebed tot God. Zijn geloof was zo sterk dat hij zichzelf al snel zingend tot een heerlijke rust bracht.

Indeling

In Ps. 54:3-5, waar de Sela ons even laat stilstaan, pleit de dichter bij God. In de rest van het lied zet hij alle twijfel van zich af en zingt hij een lofzang vol blij triomf. Geloof maakt een einde aan de angst en brengt veiligheid voor in de plaats.

Uitleg

Vers 3

“O God! verlos mij.” U bent mijn Redder! Overal om mij heen zijn mijn vijanden, en zij hebben ijverige helpers. Er wordt mij geen enkele schuilplaats gegund. Elk land wijst mij af en geeft mij geen rust. Maar U, o God, zult mij een veilige plek geven en mij redden van al mijn vijanden.

“Door Uw Naam.” Dat wil zeggen: door wie U bent, door Uw grote en heerlijke wezen. Zet al Uw eigenschappen voor mij in! Laat elke volmaaktheid die in Uw goddelijke naam samenkomt, voor mij werken. Staat Uw eer niet op het spel wanneer U mij verdedigt?

“En doe mij recht door Uw macht.” Verschaf mij recht, want niemand anders wil of kan dat doen. U kunt mij werkelijk recht doen en het onrecht dat mij is aangedaan goedmaken met Uw almacht. We durven ons nooit op God te beroepen in een kwade zaak. Maar als we weten dat we onze zaak zonder angst voor Zijn gerechtigheid kunnen brengen, mogen we haar gerust aan Zijn macht toevertrouwen.

Vers 4

“O God! hoor mijn gebed.” Dit is altijd het wapen van Gods kinderen geweest. Zolang God een open oor heeft, kunnen we in onze nood nooit echt gevangen zitten. Alle andere wapens kunnen nutteloos zijn, maar gebed werkt altijd. Geen vijand kan dit geschut onklaar maken.

“Neig de oren tot de redenen mijns monds.” Hardop bidden helpt wie smeekt. We blijven er beter bij met onze gedachten wanneer we onze tong gebruiken naast ons hart. Maar wat is bidden waard als God niet luistert? Als onze God ons geen gehoor geeft, maakt het niets uit of we wat onzin brabbelen of sterke argumenten aanvoeren. David was in groot gevaar en kon zich niet veroorloven om uit gewoonte te bidden. Hij móést slagen in zijn pleidooi, of hij zou de prooi van zijn tegenstander worden.

Vers 5

“Want vreemden staan tegen mij op.” Het waren mensen die geen enkele reden hadden om hem kwaad te willen. Hij had hen nooit beledigd, want hij kende hen niet. Ze waren bovendien vreemd voor zijn God. Zouden zulke mensen hem mogen kwellen en vernietigen? Een kind mag zich toch bij zijn vader beklagen als vreemden binnenkomen en hem lastigvallen? Welk recht hebben zij om zich

ermee te bemoeien? Laat hen ophouden en hun eigen zaken regelen.

“En tirannen zoeken mijn ziel.” Saul, die vervolgende dwingeland, had zijn eigen stempel op veel anderen gedrukt. Koningen slaan hun eigen beeld nu eenmaal graag in munten. Hij ging voorop en anderen volgden hem. Samen zochten ze Davids ziel: zijn bloed, zijn leven, zijn bestaan zelf. Wreed en fel waren ze in hun boosheid. Ze wilden de goede man helemaal vermorzelen, want met half werk waren ze niet tevreden.

“Zij stellen God niet voor hun ogen.” Ze hielden evenmin rekening met recht en gerechtigheid als iemand die geen God kent of zich niets van Hem aantrekt. Hadden ze God wel in het oog gehouden, dan hadden ze een onschuldige man niet verraden om hem als een arm, argeloos hert te laten opjagen. David voelde aan dat achter de vijandschap die hem achtervolgde, atheïsme schuilging. Goede mensen worden gehaat omwille van God. Dat is een sterk argument voor hen om in hun gebed aan te voeren.

“Sela.” Het is alsof David zegt: “Genoeg hierover, laten we stilhouden.” Hij is buiten adem van verontwaardiging. Het besef van het onrecht dwingt hem de muziek even te stoppen. We kunnen hier ook uit leren dat meer rustpunten onze erediensten meestal ten goede zouden komen. We hebben gewoonlijk te veel haast. Wat meer heilige overpeinzing zou onze woorden gepaster maken en onze gevoelens warmer.

Vers 6

“Ziet, God is mij een Helper.” Overal had hij vijanden gezien. Nu kijkt hij naar de schare van zijn verdedigers en ziet hij tot zijn vreugde Eén Wiens hulp beter is dan alle hulp van mensen. Hij herkent zijn goddelijke Kampioen en is overweldigd van blijdschap. Daarom roept hij: “Ziet!” Is het niet altijd een reden tot jubelen dat de grote God ons, Zijn eigen volk, beschermt? Wat maakt het uit hoeveel vijanden we hebben of hoe fel ze zijn, als Hij het schild van Zijn almacht opheft om ons te bewaken en het zwaard van Zijn kracht om ons te helpen? Zolang we Gods bescherming hebben, geven we weinig om de dreigementen van de vijand.

“De Heere is onder degenen, die mijn ziel ondersteunen.” De regerende Heere, de grote Adonai, staat in het leger van mijn verdedigers! Hier was een grotere Kampioen dan een van de drie helden, of dan alle dappere mannen die David als hun aanvoerder kozen. De dichter was zo zeker van zijn zaak. Hij voelde zó volkomen dat zijn hart aan de kant van de Heere stond, dat hij wist dat God aan

zijn kant stond.

In het derde vers vroeg hij om redding. Hier dankt hij voor de steun die hij al ontving. Als we God om één weldaad vragen die we nog niet hebben, mogen we een andere weldaad die we wél hebben niet vergeten. Het is een grote genade dat we nog vrienden over hebben. Maar het is een nog grotere genade om de Heere onder hen te zien. Want onze vrienden zijn als nullen: ze betekenen niets, totdat de Heere Zichzelf als een grote Eén vooraan zet.

Vers 7

“Hij zal dit kwaad mijn verspieters vergelden.” Zij hebben voor het kwaad gewerkt en zullen hun loon krijgen. Het kan niet zo zijn dat kwaadaardigheid ongestraft blijft. Het zou wreed zijn tegenover de goede mensen als hun vervolgers zachtjes werden aangepakt. Er is bepaald, en zo zal het altijd blijven, dat wie de pijlen van boosheid omhoogschiet, ze op zichzelf ziet terugvallen. De terugslag van hun eigen geschut heeft al vaak onderdrukkers gedood.

“Roep hen uit door Uw waarheid.” Dit wordt niet uit woeste wraakzucht gezegd, maar als een Amen op het zekere vonnis van de rechtvaardige Rechter. Laat zien dat Uw dreigementen betrouwbaar zijn en buiten twijfel staan. Het besluit is recht en rechtvaardig, laat het worden uitgevoerd! Dit is geen persoonlijke wens. Het is de ernstige uitspraak van een soldaat, van een zwaar gekrenkt man, van een openbaar leider die bestemd was koning te worden, en van iemand die goed onderwezen was in de school van Mozes, wiens wet oog om oog en tand om tand voorschrijft.

Vers 8

“Ik zal U met vrijwilligheid offeren.” Uit mezelf zal ik mijn vrijwillige offers brengen. David is zo zeker van zijn redding dat hij nu al een belofte doet. Zijn overvloedige dankbaarheid zou Gods altaren beladen met offerdieren die hij blij zou brengen. Hoe meer we ontvangen, hoe meer we horen te geven. Dat onze gaven uit onszelf komen, is een groot deel van wat ze aanvaardbaar maakt. De Heere heeft een blijmoedige gever lief.

“Ik zal Uw Naam, o HEERE! loven.” Het is alsof geen enkel offer zijn blijdschap kan uitdrukken. Daarom besluit hij ook veel te danken, met luide stem. De naam die hij in zijn gebed aanriep (Ps. 54:3), zal hij nu in lofzang groot maken. Let op hoe vol hij die naam uitspreekt: O Jehova! Dit is altijd de grote naam geweest van de God van Israël, Die Zich heeft laten kennen: een naam die de hoogste

gevoelens wekt en zo de mooiste lofzang voedt. Niemand kan de Heere beter prijzen dan wie in tijden van tegenspoed hebben ervaren hoe kostbaar Zijn naam is.

De dichter voegt toe: “want Hij is goed.” Dit mogen we gerust op twee manieren lezen: Gods naam is goed, en Zijn lof ook. Het is heel goed voor onze ziel om veel te loven. We zijn nooit zo heilig of zo gelukkig als wanneer we God volop aanbidden. Lofzang is goed in zichzelf, goed voor ons en goed voor iedereen om ons heen. In Ps. 54:5 staat dat Davids vijanden God niet voor ogen hebben. Hier zegt David dat hij er helemaal anders over denkt dan zij. Hij neemt zich voor om de Heere voortdurend in gedachten te houden bij zijn offers en lofliederen.

Vers 9

“Want Hij heeft mij gered uit alle benauwdheid.” Tot nu toe was er altijd redding gekomen, en ook uit dit gevaar voelde hij dat verlossing nabij was. David leefde een leven vol gevaren en nipte ontsnappingen, en toch was hij altijd veilig. Als hij terugkijkt op zijn vele reddingen, voelt hij dat hij God moet loven. Hij ziet de genade waar hij om bad al als ontvangen. Daarover zong hij dit lied:

*“Een nieuw lied klinkt nu uit mijn mond,
Op oude, dierbare wijs gezet;
U zij de eer voor de genade
Die ik nog smaken zal.”*

Onze God van het verbond heeft beloofd ons uit alle benauwdheid te brengen. Laten we daarom nu al het lied van triomf voor Jehova aanheffen, de trouwe beschermer van wie op Hem vertrouwen. Tot nu toe hebben we gemerkt dat Zijn belofte standhoudt. Hij verandert niet. In de hele onbekende toekomst zal Hij daarom net zo onze wachter en verdediger zijn, “om Zich sterk te bewijzen aan degenen, welker hart volkomen is tot Hem.”

“En mijn oog heeft gezien op mijn vijanden” (Engels: en mijn oog heeft zijn lust gezien aan mijn vijanden). David wist dat hij nog neer zou zien op zijn trotse vijanden en hen in triomf zou zien, zoals zij nu minachtend op hem neerkeken. Hij wenste dit omdat hij gerechtigheid wilde en niet uit persoonlijke wrok. Zijn rechtvaardige ziel jubelde, omdat hij wist dat kwaadaardigheid zonder aanleiding en zonder reden een rechtvaardige straf zou krijgen.

Als wij alle persoonlijke haat net zo goed uit ons hart konden houden als de dichter in deze psalm,

dan zouden ook wij met hem een heilige rust en vreugde kunnen voelen over Gods gerechtigheid, die de rechtvaardige redt en de goddeloze ten val brengt. Laten we tot slot erop vertrouwen: als we net zo vriendeloos achterblijven als deze man van God, kunnen we ons net als hij in gebed tot God wenden. We kunnen hetzelfde geloof oefenen en zullen onszelf spoedig hetzelfde blijde loflied horen zingen.

Verklarende aantekeningen en treffende uitspraken

Titel

Uit het opschrift leren we: 1. Bijzondere nood en bijzondere redding verdienen bijzondere aandacht. David denkt hier terug aan het gevaar waarin hij zat door het verraad van de Zifieten.

2. Gewelddadige mensen vinden gemakkelijker meer vrienden voor een slechte zaak dan godvrezende mensen voor een goede zaak. Saul had de Zifieten, die hun diensten aanboden aan zijn wreedheid toen David in nood zat.
3. Goddelozen zijn er zeer happig op iemand een slechte dienst te bewijzen en zijn blij als ze daarvoor de kans krijgen. “Verbergt zich David niet bij ons?”, zeggen ze, alsof dat goed en zegenrijk nieuws was. — David Dickson (1583-1662), in “A Brief Explication upon the Psalms.”

Gehele psalm

De kerk heeft helder gezien door deze psalm aan te wijzen als een van de psalmen ter herinnering aan het lijden van Jezus. Hij komt het best tot zijn recht als een eenvoudige profetie over Christus. Zo gelezen is hij heel duidelijk en begrijpelijk. Er is nauwelijks meer nodig dan het eerste idee om te laten zien dat hij volmaakt past bij het leven en de gevoelens van de Messias. — William Hill Tucker, in “The Psalms ... with Notes,” 1840.

Gehele psalm

In vers 3 tot en met 5 bidt David tegen zijn vijanden, die hem op het spoor zijn. Dat was zijn gewoonte. Hij begon zijn strijd altijd bij God, worstelend en twistend met Hem om een zegen en om hulp. Hij durfde zijn handen niet eens tegen de vijanden van God op te heffen (en wat durfde David niet?) voordat hij ze eerst in nederige smeking had opgeheven tot de Heere, zijn sterkte. “Die mijn handen onderwijst ten strijde, mijn vingers ten oorlog.” Ps. 144:1.

Als dit gedaan is, breekt zijn moed los als bliksem en twijfelt hij er niet aan dat hij zijn duizenden en tienduizenden zal verslaan. In het zesde en zevende vers wordt hij zijn eigen profeet en belooft hij zichzelf de overwinning. Want wie kan standhouden tegen iemand die de Almacht aan zijn zijde heeft? Hoe kan een vijand een gevecht volhouden tegen een aanvoerder die hun krachten al van tevoren door zijn gebeden heeft verslagen en gebroken? Die zijn overwinning al zeker stelde voordat hij zijn wapenrusting aandeed?

Dan, in de laatste verzen, eindigt David waar hij begon. Hij erkent dankbaar Gods goedheid in zijn redding en in het uiteenjagen van zijn vijanden. Hij verplicht zich tot trouwe, liefdevolle dienst als antwoord op zulke grote barmhartigheid. — J. Dolben, in een Dankpreek, 1665.

Gehele psalm

Gezegende Verlosser! Geef mij genade om naar U te kijken en mij te herinneren hoe U het had te midden van de valse vrienden en openlijke vijanden die U omringden in de dagen van Uw vlees. Heere! Help mij zo na te denken over U, Die zo'n tegenspraak van zondaars tegen Uzelf hebt verdragen, dat ik niet moe word en in mijn gemoed niet bezwijk.

De Zifieten van dit moment kwellen en benauwen mij en willen mijn ziel in de hand van de vijand overleveren. O, geef mij genade om naar U te blijven opzien en kracht van U te ontvangen! Dan zal ik Uw genadige hand opmerken, die mij uit al mijn benauwdheden verlost en mij meer dan overwinnaar maakt in Uw kracht en in de sterkte van Uw macht. — Robert Hawker, D.D., 1753-1827.

Vers 3

O God! verlos mij. David was op dat moment buiten het bereik van menselijke hulp. Daarom moeten we zijn gebed zo verstaan dat hij vraagt om gered te worden door de naam en de macht van God, en dat nadrukkelijk, als iets anders dan de gewone middelen van redding. Alle hulp komt uiteindelijk van God. Toch zijn er gewone wegen waarlangs Hij haar meestal geeft. Als die wegen niet meer werken en elke aardse steun weg is, moet Hij het werk Zelf ter hand nemen. In zo'n toestand vluchtte David naar de laatste schuilplaats van Gods kinderen en vroeg hij om gered te worden door een wonder van Gods macht. — Johannes Calvijn.

Vers 3

Doe mij recht door Uw macht, of kracht. Dat wil zeggen: beslis mijn zaak door Uw machtige kracht.

Saul was vastbesloten de zaak tussen hem en David alleen met geweld te beëindigen. Hij wilde geen andere uitspraak dan die van een werpspies, een zwaard of zijn leger. De dichter wist heel goed dat Saul hem op dat punt de baas zou zijn. Daarom vraagt hij om bescherming en recht bij Hem Wiens macht, dat wist hij, onmetelijk groter was dan die van zijn tegenstanders. Hij was er zeker van dat Hij hem kon en zou verdedigen. — Samuel Chandler (1693-1766), in “A Critical History of the Life of David.”

Vers 4 (tweede zinsdeel)

Laat de woorden van mijn mond, waarmee ik mijn zaak heb verdedigd, U behagen en welkom zijn. Zo kunnen gebeden en woorden van de mond goed van elkaar onderscheiden worden. Het kan ook zijn dat iemand er gewoon gebeden onder wil verstaan die met de mond worden uitgesproken. Maar zoals ik al zei: de uitdrukking is nadrukkelijker. — Hermann Venema, 1697-1787.

Vers 5

Vreemden: dat zijn mensen die vreemd zijn voor Gods waarheid. Door hun ongeloof hebben ze zichzelf losgemaakt van elk deel en lot in Zijn verbonden. Zij onderdrukken en vervolgen. — William Hill Tucker.

Vers 5 (eerste zinsdeel)

De Chaldeeuwse uitlegger leest hier: trotse mensen in plaats van vreemden. Dezelfde lezing staat ook in acht handschriften van Kennicott. Zo ook in Ps. 86:14. — William Walford, in “The Book of Psalms. A New Translation,” enzovoort, 1837.

Vers 5 (eerste zinsdeel)

Er wordt een grote fout gemaakt door het woord ((Hebr.)) (zarim) met vreemden te vertalen. De Zifieten waren zeker Israëlieten en geen vreemden. Dat woord is afgeleid van ((Hebr.)) (zarah). De oorspronkelijke betekenis daarvan is “verstrooien” en “uiteenjagen”, en ook “zeven”, zoals je graan zeeft. Daarom betekent het ook figuurlijk: een zaak uitzeven, onderzoeken, uitvorsen, opsporen. David klaagt hier dus over de nieuwe en gevaarlijke vijanden die hij in de Zifieten had gekregen, die Sauls spionnen werden. Als hij daarom om redding vraagt en zegt: “O God! verlos mij”, enzovoort, beschrijft hij het gevaar waarin hij zat: want spionnen zijn tegen mij opgestaan. — Benjamin Weiss, in “New Translation, Exposition, and Chronological Arrangement of the Psalms,” 1858.

Vers 5

Tirannen zoeken mijn ziel. Dat wil zeggen: mijn leven in elk geval. Mijn ziel zouden ze ook vernietigen als het in hun macht lag, zoals de roomsen Johannes Hus aan de duivel overgaven. — John Trapp, 1611-1662.

Vers 6

Ziet, zegt David, ik breng een vaststaand feit naar voren. Het is welbekend, het is door een nieuw bewijs aangetoond en het verdient alle aandacht. Want het woordje ziet heeft zo'n brede betekenis. — Hermann Venema.

Vers 6

Christus ziet met volkomen helderheid dat God Zelf Zijn Helper zal zijn, en dat Hij dat ook zal zijn voor hen — de leerlingen en gelovigen — die Zijn ziel ondersteunen. Op hetzelfde moment ziet Hij de ondergang van Zijn vijanden aankomen. In gedachten ziet Hij de legers van Titus, de val van het Joodse volk en de verstrooiing van wat er van over is. Hij ziet de wrekende hand van God, die vol woede is uitgestrekt over de verwoesters. — William Hill Tucker.

Vers 6 (tweede zinsdeel)

God zal partij kiezen voor wie partij kiest voor de vervolgte heiligen! “De Heere is onder degenen, die mijn ziel ondersteunen.” — David Dickson.

Verzen 6, 7

David is verzekerd van hulp voor zichzelf en zijn vrienden, en van wraak over zijn vijanden. Hieruit leren we: 1. Vurig gebed krijgt meestal snel antwoord, soms zelfs verrassend snel, nog voordat iemand zijn woorden heeft afgemaakt. Dat ervaart David hier. Ziet, zegt hij, God is mij een Helper.

2. Het zicht van het geloof is zeer helder en dringt door alle wolken heen als God het licht van Zijn Geest op het geloof laat schijnen. Dan kan het God in een oogwenk tegenwoordig laten zien, klaar om te helpen in de grootste nood: Ziet, God is mij een Helper.
3. Er is meer vreugde in Gods voelbare nabijheid dan verdriet in voelbare nood. Want: Ziet, God is mij een Helper, gaf David meer troost dan de onvriendelijkheid van zijn vrienden en de boosaardigheid van vreemden hem pijn deden. — David Dickson.

Vers 7

Roei hen uit. David wil dat God hen met een dodelijke slag vernietigt. Dat is de kracht die het woord ((Hebr.)) in zich heeft. De oorspronkelijke betekenis is zwijgen en stil zijn. Van daaruit wordt het overgedragen op een slag die diep doordringt en dodelijk raakt. Zo'n slag wordt een stille slag genoemd, tegenover een luide slag, die meestal terugkaatst en niet diep doordringt. — Hermann Venema.

Vers 8

Ik zal U met vrijwilligheid offeren. Hij wilde uit vrije wil offeren. Hij zinspeelt daarmee niet op het feit dat dankoffers in de keuze van de aanbidders lagen. Hij bedoelt de gretigheid en blijmoedigheid waarmee hij zijn belofte zou nakomen als hij zijn huidige gevaren was ontkomen. — Johannes Calvijn.

Vers 9

En mijn oog heeft gezien op mijn vijanden (Engels: heeft zijn lust gezien aan). Of: mijn oog heeft op mijn vijanden gekeken. Dat wil zeggen: hij kon hen zonder schrik onder de ogen komen. — Samuel Davidson, D.D., 1852.

Vers 9

De lezer zal opmerken dat de woorden “zijn lust” door onze vertalers zijn aangevuld en niet in de oorspronkelijke tekst staan. — C. H. S.

Wenken voor de dorpsprediker

Vers 3

Bij de redding van Gods kinderen staan de eer en de macht van God op het spel.

1. Als zij mislukt, worden beide onteerd.
2. Als zij slaagt, worden beide verheerlijkt.
3. Beide zijn onveranderlijk. Daarom hebben we altijd een zeker pleitargument.

Vers 4

Onze hoofdzorg in het gebed.

1. Wat het betekent dat God gebed verhoort.
2. Hoe we kunnen weten dat Hij het heeft gedaan.
3. Wat we moeten doen als we daaraan twijfelen.
4. Wat we Hem verschuldigd zijn als Hij heeft verhoord.

Vers 5

Vreemde beproevingen.

1. Ze zijn niet helemaal vreemd.

(a) Niet voor God.

(b) Niet in de geschiedenis van de kerk.

(c) Niet voor de voorzieningen van de genade, waarin ze al voorzien zijn.

2. Waarin ze wel vreemd zijn.

(a) Ze laten God opnieuw zien.

(b) Ze maken vergeten beloften weer kostbaar.

(c) Ze oefenen genaden die we nog niet gebruikten.

(d) Ze brengen nieuwe lofliederen voort, enzovoort.

Vers 5 (laatste zinsdeel)

De wortel van de zonde: als ze aan Zijn gezag dachten, durfden ze niet. Als ze Zijn liefde proefden, wilden ze niet. Als ze op Zijn wezen leken, konden ze niet.

Vers 6

Een onderwerp om je over te verwonderen.

1. Over Zijn onverdiende genade, dat Hij aan mijn zijde zou staan.
2. Over Zijn genadige macht, want wie kan Hem weerstaan?
3. Over Zijn praktische hulp, want Hij heeft mijn ziel ondersteund.

Vers 8

We horen te offeren uit vrije wil, royaal, blij, onafgebroken en met zuivere bedoelingen.

Vers 8

Het goede van het prijzen van de goede naam.

Vers 9 (eerste zinsdeel)

De uitroep van de pas vergeven boetvaardige, de kreet van de verlost gelovige, het lied van de rijpe christen, de jubelroep van de verheerlijkte gelovige.

Werk over de vierenvijftigste psalm

In Chandler's "Life of David", blz. 152-154, staat een uitleg van deze psalm.

© Vertaling Treasury of David door Teun van der Plas

